Lluitant fins al final

Lluitant fins al final

FRANCESC CARGOL

Ahir es trobaven a Montilivi dos equips immersos en dinàmiques positives. Els gironins, que estan fent una bona segona volta de campionat, feia cinc partits que no perdien i els asturians, que estan en plena lluita per les places de promoció, deu. Està clar que aquestes dinàmiques positives fan que els jugadors juguin amb més confiança, treguin el millor de si mateixos a la gespa i juguin alliberats per continuar lluitant per més victòries. De fet, els dos equips van mostrar l'ambició necessària per lluitar fins al final del partit per aconseguir els tres punts.

Control de la situació. El Girona inicia el partit amb la intensitat i concentració necessàries per competir. L'equip busca ser vertical en les seves accions, tan en desmarcatges de ruptura dels seus dos puntes com en passades a l'espai que aconseguien profunditat i poder sorprendre la organitzada defensa visitant. El que estava fent bé el Girona era que pressionava a camp contrari, avançava la posició dels seus jugadors de mig camp, aquest fet els permetia poder recuperar la pilota de forma immediata i tornar a iniciar el joc. Bona primera part del locals, bon control del joc en què la participació ofensiva dels dos bandes, tant d'Aday Benitez com de Carles Clerc, era constant.

El que els faltava al gironins era més presència a l'àrea visitant. Borja García entrava poc en joc i per aquest motiu era molt difícil enllaçar accions que connectessin amb Jaime Mata i Cristian Herrera. Quan l'equip juga amb dos puntes és important que aquests es puguin trobar entre ells. En aquest cas, Jaime Mata sortia molt de la seva posició inicial i no trobava la forma per poder finalitzar jugades.

L'Oviedo va demostrar ser un equip amb les idees clares, a la primera part va replegar deixant portar la iniciativa als locals però a la segona va avançar posicions per sorprendre els gironins i intentar recuperar la pilota al seu camp. L'inici de la segona part va ser per als visitants, atacaven a l'espai lliure que deixaven els bandes del Girona i s'avançaven al marcador. A partir que els de Pablo Machín van anar per darrere al marcador va tornar a sorgir l'aspecte psicològic. L'equip ha recuperat la confiança, és ambiciós i mostra signes de valentia per poder remuntar el partit.

L'estratègia. En el transcurs d'un partit sempre apareix la importància que agafen les accions a pilota aturada. Ahir Àlex Granell amb la seva esquerra pel Girona i Néstor Susaeta amb la seva dreta per l'Oviedo eren els responsables d'executar la gran majoria de córners i faltes laterals. Susaeta fa el gol visitant executant el penal de forma impecable. La resposta del Girona és una falta on Borja García toca la pilota en curt per poder donar

més angle i també per salvar la tanca defensiva perquè Pedro Alcalà fes un gol imparable. Està clar que quan un partit s'encalla, està travat o no hi ha manera de fer gol en jugada, aquestes accions poden ser determinants per guanyar o obrir molts partits.

Al final el partit es va trencar, els dos equips volien la victòria, els deu últims minuts no va existir el mig camp i el joc es va convertir en anades i vingudes, molt bonic per als espectadors però de molt patiment per als dos entrenadors.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/02/22/lluitant-fins-al-final/768883.html?utm_source=rss